

Egy igazi nyelvtörő a liofilizáló, de érdemes megtanulni a technológia nevét, mert segítségével igazi finomságok készülnek Pátyon. A NASA által is használt gép mellett olvashattok az Esély és Segítségnyújtás napjáról, tavaszi kirándulásokról és a csoport gyűlésünkről is hírlevelünkben. Figyelmetekbe ajánlom Király Sándor interjút is, amit egy sorstársával, Renével készített a Miklós utcai intézményünkben.

Köszönöm figyelmeteket,

Suri Szilvia

KMR hírlevél szerkesztője

Gyerekszemmel

A "Segítségnyújtás napja!" alkalmából a Miklós utcába látogattak az ürömi József Nádor Általános Iskola negyedik osztályos tanulói, akik rajzokkal köszönték meg munkatársainknak, hogy támogatják a rászoruló embereket.

Az osztály diákjai adományokat is gyűjtöttek és megismerkedtek a Szeretetszolgálat működésével, munkájával.

Játszótéri hírek

Idén már több alkalommal juttattunk el adományt a budapesti játszóterekről vidéki intézményeknek. Ebben nagy segítségünkre volt az „Örökbe fogadok egy ovit” szervezet, akikkel már régóta együttműködünk. Az adományok ózdi, ceglédi, pilisborosjenői és budapesti gyerekekhez jutottak el. Ezekről az utakról képeket is készítettünk, fogadjátok őket szeretettel!

Március 30-án Esély napot szerveztek a solymár utcai játszótéren. Délelőtt az AKG 6. osztályosai vettek részt érzékenyítő foglalkozáson, ahol kiscsoportban ismerkedhettek speciális igényekkel, délután pedig a játszóter közönsége 5 helyszínen ismerkedhetett a látható és nem látható másságokkal. Volt kerekesszékes akadálypálya, jeltolmácstól tanulhattak jelelni, hétköznapi dolgokat felismerni hangról-szagról-tapintásról, kincskeresés hangok nélkül és mély beszélgetések arról, hogy mindenkinek másképp forog az agya és ez néha nehéz.

Kicsit több innováció – liofilizálóval bővült a pátyi Kreatív Műhely

A NASA fagylaltot is készített vele, a Máltai Szeretetszolgálat pátyi Kreatív Műhelyében egyelőre még a helyben megtermelt gyümölcsöket tartósítják a liofilizáló eljárással. Az elmúlt év során több mint 100 kilogramm gyümölcsöt dolgoztak fel az üzem megváltozott munkaképességű dolgozói. Az első év tapasztalatait és az elkészült termékeket workshopon ismerhették meg az érdeklődők március 27-én.

Újabb tevékenységgel bővült a Magyar Máltai Szeretetszolgálat Kreatív Műhelye. A szervezet több intézményének helyet adó Befogadás Házában működő kis üzemekben 2013 óta egyre több területen végezhetnek értékteremtő és változatos fejlesztő munkát a megváltozott munkaképességű emberek. A

Kerámia Műhelyben használati- és dísz tárgyakat készítenek, a szitanyomóban arculattervezéssel és nyomással foglalkoznak, a teaüzemben hibiszkusz teát csomagolnak, az apró asztalos műhelyben és varrodában bedolgozó munkákat vállalnak és az intézményeknek végeznek javításokat. Mindezekhez csatlakozott 2022 nyarán a liofilizáló tevékenység, hogy a kertben megtermő gyümölcsöket hosszú távra tartósítsák.

Budapesti kirándulás

Március elsejére budapesti városnézést szerveztek a monori intézményünk ügyfelei számára. , egy Hop On Hop Off városnéző busszal. A fiatalok nagy izgalommal várták az eseményt, mert sokan még Budapesten sem voltak, nemhogy emeletes busszal utaztak volna. „Egy nagyon kedves idegenvezetőt kaptunk kísérőnek, aki ráhangolódva

az utasok igényeire mesélt a nevezetességekről. Megpihentünk a Hősök terén, ahol az

idegenvezető ismertette a főbb tudnivalókat a helyről, alkalmazkodva a sok kíváncsi kérdéshez. Kellemesen elfáradva, de boldogan tértünk vissza, sok emléikkel, örömmel, tudással gazdagodva.

Köszönjük az anonim adományozónak ezt a fantasztikus napot! 😊”

Kovács-Kristóf Ramóna beszámolója.

Budapesti csoport gyűlése

Éves közgyűlését Imre atya miséjével kezdte meg a budapesti csoport. A találkozón Morva Emília és Molnár Tamás ismertette a csoporttal a tavalyi év eredményeit, pénzügyi és szakmai beszámolóját. Valamint a 2023-as évek terveit.

René világa

Olvaszátok szeretettel Király Sándor vendégszerzőnk interjúját! Sándor a Miklós utcai szálló ügyfele és havonta olvashatjátok írásait közösségi oldalunkon.

Egy olyan személy előéletét szeretném bemutatni nektek, akiről biztosan állíthatom, már egészen kisgyermek - kora óta harcban edződött! Szabó René szintén a Miklós utcai integrált,hajléktalanellátó központ lakója, akárcsak én. Édesapja Magyar, édesanyja német állampolgár volt. Születése után nem sokkal elváltak, így René az édesanyjával maradt, egészen 2,5 éves koráig. Az első, nagy harca ekkor kezdődött el....

Kezdjük egy egyszerű kérdéssel: -
Mikor, és hol születél?

- Németországban, Gerában születtem, 1972-ben.

- Ha jól emlékszem előző beszélgetésünkre, édesanyád Német, édesapád Magyar állampolgár volt?

- Így van.

- Beszéljünk a gyermekkorodról:Milyen élmények jutnak eszedbe, ha visszagondolsz rá?

- Igazából nem élmények jutnak eszembe, inkább fájdalmak, traumák, amik sokáig feldolgozatlanul kísérték.

- Milyen traumák voltak ezek?

- Az első trauma 2 és fél éves koromban ért, amikor édesanyám egy hideg, elhagyatott lakásban hagyott. Rendőrök találtak rám, a kihülés állapotában, kék foltokkal a testemen.

Sokáig kísért egy álmokép, ahogy fekszem az oxigénsátorban. Persze idővel rájöttem, hogy nem álom volt, hanem a valóság.

- Mi az, ami még eszedbe jut gyermekkorod későbbi szakaszaiból?

- Anyámat lecsukták, kisgyermek veszélyeztetéséért, a testvérem az anyai nagyszülőkhöz került, én pedig intézetbe. Tisztán emlékszem, egyszer nagyon vártuk a Mikulást. Valamelyik gyermek az ablaknál állva kiabált, hogy látja őt! Oda mentünk az ablakhoz, ami az intézmény első emeletén volt, ketten fel is álltunk a párkányra, hogy jól lássuk. Akkoriban még nem voltak az ilyen intézmények biztonsági rácsokkal felszerelve. Valaki meglökött hátulról, én pedig arccal a betonon landoltam. Az összes tejfogam kitört, emellett súlyos agyrázkódást kaptam.

- Később mi történt?

- 1978 Decemberében, megjelent az intézményben édesapám, és elhozott magával Magyarországra. Nem tudtam hová tenni, de 6 és fél évesen mégis éreztem egyfajta felszabadulást. Ott volt a remény, hogy jobbra fordulhat a sorsom. Itt ismét nagyot kellett csalódnom. Apám erősen alkohol függő volt, mindemellett rendkívül agresszív. Tiltva volt az egyetlen nyelv használata számomra, melyet ismertem. Háromnegyed évet kaptam arra, hogy megtanuljam a magyar nyelvet annyira, hogy iskolaképesse váljak. Apáméknak az akkori kapcsolatukban melyben élt már volt 2 gyermekük. Amíg ők játszhattak, nekem tűzifát kellett hordanom, mivel építkezett is, így mellette téglát, amiket nem csupán velem hordatott, hanem pucolni is nekem kellett. Etettem, ganéztam az állatokat, kertet műveltem.

Bal kezes voltam, így annak érdekében, hogy átszoktassanak a jobbkezességre, a balt lekötötték. A sok cipekedésnek, és munkának az lett az eredménye, hogy 7 és fél éves koromban here-sérvvvel műtöttek. Mikor 8 éves lettem, már előkerült a nadrágszój is, mint nevelő eszköz, itt már erős görcsoldót kellett szednem, rendszeres gyomorgörcseim miatt. Később, 10 éves koromtól pedig heti 2-3 alkalommal kaptam ököllet, és a tetejében a földön fekvő rugdosott apám.

- Talán fura kérdés, ennyi borzalmas - negatív élmény mellett mi volt az, amire a legszívesebben visszaemlékszel?

- Amire legszívesebben emlékszem, pár évvel később egy számomra igazán pozitív élmény volt, amikor egyik nagymamámnál töltött nyaralásom alatt, el jött értem a nagynéném, és titokban elvitt magával Siófokra, ahol fürödhettem a Balatonban. Erről később nem szabadott beszélnem otthon, nehogy baj legyen belőle.

- Amiket eddig elmeséltél, ezek a megéléseid, milyen kihatással voltak a későbbi életedre?

- Volt pl., hogy nagyobb koromban apám megbetegedett, és kórházba került. Hasonló felszabadulás érzése tört rám, mint amikor értem jött az intézetbe, mivel nem voltam bántva. Titkon abban reménykedtem, hogy meghal, és többé nem tér vissza. Később, 16 évesen magamhoz vettem az igazolványomat, és a kabátomat. Hátrahagytam mindent. Apámat, és vele az ipari iskolát is a 2. évfolyam végén. Nem tudtam merre tovább, csak azt, hogy el onnan. Végül a vonaton találkoztam, egy osztálytársammal, Róberttel, akinek feltűnő lett, hogy a megszokotthoz képest az ellenkező irányba megyek. Megkérdezte mi történt, én pedig beszámoltam neki az otthoni dolgokról. Miután meghallgatott, azt ajánlotta, menjek el vele hozzájuk, és beszél az édesanyjával. Így is történt, és végül befogadott a srác családja. Elkezdtem dolgozni, mellette eljártunk Robival diszkóba, és focizni, ahol én kapusként játszottam. Itt már nem vettem meg én sem az alkoholt, pláne egy - egy győzelem után. Nem akartam kilógni a sorból. Később persze rájöttem, hogy a múlt elől való menekvés is sokat közre játszott ebben.

- Az ipari iskolában milyen szakmát kezdtél el tanulni?

- Épületasztalos volt a választott szakmám.

- Egy időben az utcán is éltél. Hogyan emlékszel vissza erre az időszakra?

- Úgy kerültem az utcára, hogy az említett barátom, Róbert, egy balesetben életét veszítette. Ezután nem akartam ott maradni, és az utcát választottam. A helyszín akkor Kaposvár volt. Néhány nap elteltével találkoztam egy másik hajléktalannal, aki bekísért egy szállóra. Itt már merőben más társaság vett körül. A pia mellett, kipróbáltam a szipózást is, de hamar megundorodtam magamtól, így az alkohol maradt meg.

- Említetted, hogy egyszer a Máltai Szeretetszolgálat 2 utcai gondozója talált rád az utcán betört fejjel. Erről mondanál pár mondatot?

- Ez jóval később történt, nagyjából 7 évvel ezelőtt. Egy panelház mögött feküdtem, valóban betört fejjel. Újraélesztettek, ezután a kórházban, azonnal a műtőbe vittek, ahol egy csontszilánkot távolítottak el az agyvelőmből.
 - Visszatérve az előző kérdéshez, ezek az időszakok milyen mértékben befolyásolják a jelent számodra?
 - Részben jelen vannak még, a múltból fakadó gyengeségeim. Leginkább pánik formájában, néha nem találok a megfelelő irányt, ami az éppen aktuális problémából kivezetne. Így volt egy botlásom is nemrégiben, amikor nem kaptam ebben megfelelő segítséget, ezért felemeltem a poharat.
 - Mióta élsz józan életet?
 - 2017 óta. Ezalatt mindössze egyszer botlottam meg.
 - Van gyermeked?
 - 2 fiam van, és 2 nevelt lányom.
 - Velük milyen a kapcsolatotod?
 - A kisebbik fiammal megjavult az idők során. A nagyobbikkal még dolgozunk rajta. Sajnos utóbbi drogfüggő, próbálok közeledni hozzá, segíteni neki megtalálni a kiutat, de tagadás van.
 - Abban mi segít, hogy előre tudj nézni, és ne ragadj meg a múltadban?
 - Ebben leginkább az egyéni terápia csoportok, és a józan társakkal való kapcsolatok, beszélgetések.
 - Az utóbbi időben kézműveskedsz, rajzolsz, és poharakat, vázákat gravírozol igaz?
 - Igen. Mellette faragok, és most kezdtem el kipróbálni az üvegfestés, társaim biztatására.
 - Úgy tudom, van köztük olyasmi is, amire magad jöttél rá, hogy egészen klassz kompozíciók születnek belőle a kreativitásodat hozzáadva.
 - Így van. Drótból és fonalból készítek virágokat. Ezekhez hasonlókkal nem találkoztam még máshol, legalábbis ebben a formában, ahogyan én készítem.
 - Hogyan képzeld el a jövődet? Milyen céljaid vannak, amiket el szeretnél érni?
 - Szeretnék minél hamarabb teljesen felépülni, ezen felül pedig egy saját kis lakhandira vágyom. Amíg van rá lehetőségem, mindent megteszek ezért a két dologért.
- René hamarosan indít egy oldalt "René világa" címmel a Facebookon, ahol majd láthatjátok alkotásait.

Sőt, annyit elárulhatok, hogy ott rendelni is tudtok tőle, ha lesz olyan, ami elnyeri a tetszéseket.